

zusammengelegtes Haar AK. H. ç. 117. H. an. MED. — 4) m. *Jonesia Asoka* TRIK. 3, 3, 405. H. an. MED. — 5) m. patron. PRAVARĀDHI in Verz. d. B. H. 37, 38. — 6) m. pl. N. pr. eines Volkes MĀRK. P. 59, 14. — 7) f. Erde MED. I. 46. मौली WILSON angeblich nach ders. Aut. — Vgl. अर्थेन्द्र°, इन्द्र°, चक्र°, निशाकरकला°, वि°.

मौलिकं (von मूल) 1) adj. a) Wurzeln tragend u. s. w. gaṇa वंशादि zu P. 5, 1, 50. m. Wurzelgräber oder Wurzelhändler: °भिषज्ञाम् VARĀH. BṛH. S. 9, 32. — b) ursprünglich: मौलिकार्थी: SĀMKAJAPRAV. Einl. 27, 28. — c) niedrig stehend, von niederer Herkunft (Gegens. कुलीन) COLERB. Misc. Ess. II, 190. KULADĪPIKĀ und KULĀKĀRIKĀRIKĀ in ÇKD. Vgl. स-मौलिक. — 2) m. pl. N. pr. eines Volkes MĀRK. P. 57, 48. — Vgl. मूलिक.

मौलिक्यं n. nom. abstr. von मूलिक gaṇa पुरोहितादि zu P. 5, 1, 128.

मौलिन (von मौलि) 1) adj. a) am Ende eines comp. zum Kopf —, zu oberst habend: शकटं चक्रमौलिनम् mit den Rädern nach oben gerichtet HARIV. 3413. — b) mit einem Diadem geschmückt MBH. 1, 7647. 2, 368. Çiva Çiv. संमोह° MAITREJ. 6, 28. — 2) m. MĀRK. P. 112, 9 fehlerhaft für मौनि ein Muni, der das Gelübde des Schweigens beobachtet.

मौलिमण्डन (मौ° + मण्ड°) n. Kopfschmuck: नागानाम् PAŚĀR. 1, 11, 38. नागेन्द्र° 21. °मालिका f. ein auf dem Scheitel getragener Kranz: अस्त्य-स्या वसुधावधा मौलिमण्डनमालिका (°मन्दन° gedr.) | त्रिगर्ता नाम न-गरी सुमनेगुणगुम्पिता || KATHĀS. 73, 21.

मौलिमाला (मौ° + मा°) f. ein auf dem Scheitel getragener Kranz: त्रिलोतसं अम्बकमौलिमालाम् RAGH. 13, 51. मौलिमालां किमगिरेर्नगरीं पुष्करावतीम् KATHĀS. 37, 82. °परग 36, 322. त्रिलोपाल° PRAB. 2, 14 (= मकुटश्रेणि der eine, = मौलिश्रेणि der andere Schol.).

मौलिमालिका f. dass.: लम्प्येति नगरी पृथिवी° KATHĀS. 67, 36. मौलिमालिन adj. mit einem Kranze auf dem Scheitel geschmückt: उद-याचल° den Berg Uda ja zu einem solchen Kranze habend (die Sonno) MĀRK. P. 107, 6.

मौलिय 1) (von मूल) m. pl. N. pr. eines Volkes MBH. 2, 1871. विन्ध्य-मौलिया: vielleicht die am Fusse des V. wohnenden Völkerschaften MĀRK. P. 37, 47. — 2) मौलिया MĀRK. P. 61, 35. 46 fehlerhaft für मौनिया.

मौल्य (von मूल) 1) adj. an der Wurzel befindlich: अङ्कुलिपर्वन् KĀTJ. ÇR. 22, 8, 16. — 2) n. wohl fehlerhaft für मूल्य Preis VET. in LA. (II) 2, 21. अङ्कु° (°मूल्य ed. Bomb.) kostbar MBH. 16, 195.

मौशल und मौशल s. मौशल. मौषिकि m. metron. von मूषिका gaṇa बाह्वादि zu P. 4, 1, 96. f. °की in मौषिकीपुत्र m. N. pr. eines Lehrers ÇAT. BR. 14, 9, 4, 30.

मौष्टा (von मुष्टि) f. Faustkampf AK. 3, 6, 4, 5. मौष्टिक (von मुष्टि) m. Schelm, Betrüger VJUTP. 97.

मौसल (von मुसल) 1) adj. a) keulenförmig (Comm.) ĀÇV. ÇR. 9, 7, 6. अस्त्र R. GOM. 1, 30, 18. गङ्गायां मौशलं (= मुषलवत् ÇKD.) स्नानं मक-पातकनाशनम् BHAVIṢJA-P. in PRĀJĀKĪTTAT. ÇKD. — b) mit Keulen ausgeführt: आरुव. संयाम, युद्ध MBH. 17, 1. HARIV. 5648. 8930. subst. mit Ergänzung von आरुव u. s. w. MBH. 16, 133. — c) auf den Kampf mit Keulen bezüglich, denselben beschreibend: पर्वन् Titel des 16ten Parvan im Mahābhārata MBH. 1, 356. — d) Bez. eines Madhu-parka, der aus सुरा und आय्य besteht, KAUC. 92. — 2) m. pl., pl. zum V. Theil.

patron. मौसल्य gaṇa कपवादि zu P. 4, 2, 111. Sāṅsk. K. 183, a, 11. — Hier und da fälschlich मौशल und मौशल geschrieben.

मौसल्य m. patron. von मुसल gaṇa गर्गादि zu P. 4, 1, 105. मौसल m. ein Moslim Verz. d. B. H. 166.

मौहूर्त (von मुहूर्त) m. ein Stundenkundiger, Astrolog gaṇa मृगयनादि zu P. 4, 3, 73. AK. 2, 8, 1, 14. TRIK. 2, 8, 25. H. 482, Sch. MBH. 12, 4454. P. 1, 3, 50, Sch.

मौहूर्तिक (wie eben) 1) adj. a) einen Augenblick während, momentan: समागम BUĀG. P. 5, 13, 22. — b) zu einer bestimmten Stunde in Beziehung stehend: दोग BUĀG. P. 3, 14, 37. अभिज्ञानम योगो मौहूर्तिक: (मुहूर्तः = शुभदः कालः Schol.) 18, 27. — 2) m. a) Astrolog AK. 2, 8, 1, 14. H. 482. HALĀI. 2, 248. KATHĀS. 22, 133. 34, 247. 32, 146. PRAB. 78, 8. HIT. 94, 9. — b) N. einer Klasse göttlicher Wesen, Kinder der Muhūrtā, BUĀG. P. 6, 6, 9; vgl. u. मुहूर्त 1, b. am Endo. — Vgl. उर्ध्व°.

म in चर्म Gerber; vgl. म्ना. म्ना, मैनति (अ-यासे) DĪĀTUP. 22, 31. P. 7, 3, 78. VOP. 8, 70, 87. Ursprünglich identisch mit मन्.

— अनु med. anerkennen: म्ना उतासि यस्य ते ऽनु स्वधावरी म्नाः । म्नाते इन्द्र रोदसी RV. 7, 31, 7. Richtiger zu मन् mit अनु.

— आ erwähnen, anführen, erwähnen als, annehmen —, ansehen für ÇĀMKA. ÇR. 15, 15, 10. LĀTJ. 10, 6, 11. 7, 5. KAṬHOP. 2, 15. सो ऽनुकृत्वा-ज्ञवर्तमानमामन्मन्मन्मुत्तमम् so v. a. hersagend BUĀT. 17, 30. त्वामामन्ति प्रकृतिं पुरुषार्थप्रवर्तिनीम् KUMĀRAS. 2, 13. 3, 81. 6, 31. MĀLAV. 4. KĀM. NITIS. 8, 24. BUĀG. P. 2, 1, 35. 2, 18. 6, 45. 3, 1, 34. 5, 11, 1. KUSUM. 3. 1. BUĀT. 18, 5. pass. आमायते SĀ. in der Einl. zu RV. 1, 103. आमात Nir. 7, 23. KĀTJ. ÇR. 1, 8, 16. KAUC. 119. Spr. 448. मयैवेभ्यमामातं परिपाह्य-नुशासनम् BUĀG. P. 1, 7, 53. 9, 26. आमातास्ते त्रयः (निमेषाः) तपाः 3, 11, 7. 5, 22, 4. SĀ. bei Muir, ST. 4, 12. यद्ब्रह्म सम्यग्मातात् उर्ध्वं, gelehrt KUMĀRAS. 6, 16. आमाता KĀTJ. ÇR. 8, 5, 41. 9, 6, 2. 16, 7, 16. M. 12, 108. — Vgl. आमान fg., मदामात.

— प्रत्या nachsagen: प्रत्यामायुस्तं पुनरेव सर्वे RV. PrĀT. 13, 9. — Vgl. प्रत्यामातव्य fg.

— समा erwähnen, anführen, aufzählen; annehmen Nir. 1, 1. इमं ग्रन्थं समासासिपुः 20. वृत्रका पुरंदर इति तान्यप्येके समासन्ति 7, 13. ĀÇV. ÇR. 8, 13, 32. GRĀJ. 1, 23, 4. ÇĀMKA. ÇR. 6, 6, 39. 1, 19. सदस्यं सप्तदशं कौषीत-किनः समासन्ति Verz. d. OxL. H. 267, a, 26. UTTARĀMĀK. 71, 12. BUĀG. P. 5, 21, 13. 22, 7. समासात MBH. 13, 7092. SĀ. zu RV. 1, 52, 5. लघूनि वै समासाता दश पञ्च च नाडिका BUĀG. P. 3, 11, 8. am Endo eines comp. angeführt, erwähnt als gaṇa कृतादि zu P. 2, 1, 59. med. hersagen: उप-वसथ्ये ऽहनि न समासनेरन् LĀTJ. 2, 3, 28. — Vgl. समासाप.

— परि hintansetzen, übersehen, vergessen; mit acc.: नूचिद्धि परि-मन्ने अस्मान् RV. 7, 93, 6. परि चिन्मती द्विविषं ममन्यात् 10, 31, 2. Rich- tiger zu मन् mit परि.

म्यत्, म्यन्ति (NAIGH. 2, 14). मियन्त, मियन्तुम्, मियन्तुम्, मियन्तिरे, अय्यक् 3. sg. aor., मियन्तुः; festsitzen, haften in oder an (loc.); sich befinden, vorhanden sein: सुष्ठामा रथः सुपमा हरी ते मियन्तु (= संकृते भवति SĀ.) वज्रो न्यते गर्भस्ती RV. 10, 44, 2. अय्यक् (= प्राप्नोति SĀ.) सा तं इन्द्र ऋष्टिस्मे 1, 169, 3; vgl. Nir. 1, 15, 6, 15. मियन्तु (= संगताभूत्